

137. Edvin och Emma

1. Edvin går därborta, går ej fram till mig
Han nog ser sin Emma men fördöljer sig
Han, som ständigt smög sig i min väg förut,
var jag inom hyddan eller gick jag ut

2. Tyst, jag hör hans stämma! Jag känner den så väl,
sen första gång den trängde sig in i min själ
Så bakom mitt fönster han sjöng mången kväll,
sedan stäms hans luta vid en annans tjäll

3. Förr han blommor plocka' och han band dem förr
till en krans var morgon ny uppå min dörr
Den, som nu där hänger, kom dit för länge sen,
vissnat har den, bladen fallit bort från den

4. Att jag i min enfald trodde honom så',
trodde när han räckte mig sin hand därpå
Att, om jag än bröte, bröt han ej ändå
Att jag i min enfald trodde honom så!

5. Skönt med vårens sippor slog hans kärlek ut
men med sommarns rosor tog den hastigt slut
Kanske när han ser dessa spricka ut igen,
kommer han tillbaka till sin gamla vän!

6. Men då skall jag svara: "Jag vill älskad bli
ej blott rosentiden, den är snart förbi
Vill du ej bli hos mig även vinteren,
flyg då bort som fjäriln och försvinn som den"